

Otopljeni smisao sebstva

Ja žena

Ja žena,
ja kurva,
ja duša djetinja,
stvaranja svijeta.

Autorica

Mogu li pjesmom život obujmiti? Odgovore vasseljenske dati?

Mogu li sjećanje na ramenima ponijeti? I svjetlosnim žigom opstati?

Mogu li smisao stradanja pronaći? Unutar sopstvenih pojanja?

Samira Begman Karabeg refleksivnost vlastitog otiska unutar *poetike smisla sebstva* kreira nadajući se ne samo da će sopstvenu dušu osloboditi bremena godina patnje, već i prenijeti moguću sreću. Onu pronađenu sreću unutar kreacije koja objedinjuje višeslojnu nju. Pjesnikinju. Ženu, prije svega. Iz nje toplota *vrućih voda* izvire dok pokušava, nesvjesno (no, šta je svjesnost do *vid creacie sui generis*), ovaplotiti riječi i Karla Manhajma¹ u vječitom krugu ponavljanih pitanja: Ko je u pravu? I zbog čega? Filozofska promišljanja pjesnikinje ovdje nisu u konfliktu sa snovima poeta o cvijeću, sreći i ljubavi. Ne! Dapače, iskustveno jaka, pred nama se otvara arhipelag saznanja, od Kanta, preko Hegela i sve do samozatajnog, buđenju ustreptalog Sartra. Junga da i ne pominjem. Iz svake riječi, poruke, pjesničkog stava, kao malj po tijelu usnulih

---

¹ *Ne treba li, kad ispitamo sve mogućnosti ljudskog mišljenja, na osnovu toga zaključiti da postoje bezbrojni mogući putevi kojisma se može ići? Zar ovaj društveni proces uspona u atinskoj demokratiji nije izazvao veliki talas skepticizma u istoriji zapadnjačkog mišljenja? Zar sofisti grčke prosvjećenosti nisu bili izraz sumnjalačkog stava zato što su se u njihovom mišljenju o stvarima sukobljavala dva načina objašnjavanja? S jedne strane postojala je mitologija, stil mišljenja jednoga plemstva koje je još vladalo ali je već bilo osuđeno na propast, a sa druge strane više analitički stav u mišljenju gradskog zanatlijskog donjega sloja koji se kretao naviše. Ukoliko su se obe ove forme tumačenja sveta susticale u mišljenju sofista i ukoliko je za svaku moralnu odluku bilo u najmanju ruku dve norme a za svaki kosmički i društveni događaj bar dva objašnjenja, nije čudo što su se sofisti skeptički izjašnjavali o vrednosti ljudskog mišljenja. Stoga je glupo na ograničeni školski način koriti ih zbog toga što su oni u svojim saznavnim teorijskim naporima bili skeptičari. Oni su jednostavno imali hrabrosti da iskažu ono što je svako osećao – hrabrosti koja je zaista karakteristična za tu epohu – naime, da je ranija nedvosmislenost normi i tumačenja sveta bila uzdrmana i da se zadovoljavajuće rešenje moglo naći samo u temeljnom podvrgavanju sumnji i u razmišljanju o suprotnostima.“ Karl Manhajm (IDEOLOGIJA I UTOPIJA, Izdavač NOLIT, Beograd, biblioteka SASZVEŽĐA, str. 10. i str.11., 1978.g.)*

nadanja, udaraju nas valovi probuđenih misli. Ljudskih. Ženskih. Njenih. Stav² je nešto građeno decenijama. I, naravno, kao i svaki čovjek koji želi živjeti unutar određenog društva smisla (bar se nadati) i ona, iako pokušava vladati kreacijom vlastitog otiska, stvara društvo samo. Kako i navedoh, iskustveno jaka, mora, ipak, voditi računa da, kada posvećuje pjesme dragim ljudima, ali i onim manje dragim, ne izgubi suštinu pojavnosti. Naime, na prostorima bivše Jugoslavije je veoma popularno biti u medijima³, prisutan pred očima različitih javnosti bez obzira koliko to nekome smetalo ili ne. Pojavnost u ovome slučaju mora biti usmjerena mogućim alternativama jednostavnih, ljudskih pretakanja služenju...ljudskosti, ako jesmo, ili barem pokušavamo, ljudima biti.

Ponegdje se još uvijek, nenadano, nađu pjesme sa satiričnom potkom, koje kao da strše upozoravajuće iznad ostalih, no, i one se, unutar konteksta uobličavanja društva po sebi.

Samirina poezija je ponekad i žudno provokativna dok vabi ljubavi stremeći. Njeni svjetlosni otisci nisu samo trag na snijegu u proljeće nadanja, već čvrsto korijenje unutar jeseni života.

Njena usmjerenost sociološkoj alegoriji simbolike svijeta kojeg gleda, ali i sluša upijajući neštedimice sopstvene strahove, je inspirativni oblik iskrenog straha od smrti. Jednoroga. Ona je zaštitnica mitskoga bića u sebi. Ne radi vlastitog spasa, već širih, nama teško pojmljivih ciljeva. Da, ona spašava ciljeve: istine, ljubavi, inspiracije, čežnje...

Teško je izdvajati posebnost unutar njene poetike, jer kompletan oblik predstavljene poezije i nije ništa drugo do život unutar vlastitog ukazanja. Sama činjenica da još nije uspjela ispiti do kraja krv iz *kaleža* Jednoroga, upozoravajući nas na sudbinu nas, nedoraslih. Onoga trenutka kada završi sa time, svijetu neće trebati više njena, upozoravajuća poezija. Jednostavno će poezijom postati. Svijet.

Samira je osobnost karaktera koji još uvijek istražuje, unutar granica ljudskosti, čak i u pjesmama. Njeno istraživanje nije ništa drugo⁴ do vlastita percepcija

---

² Prema Jungu, **stav** predstavlja gotovost psihe, koja može biti svesna ili nesvesna i predstavlja usmerenost, odnosno očekivanje.

³ *Kako prosjaci uma vele: "da mi je da bidnem i izađem u medijima, pa da umrem", dok im meštri public relations, spin-majstori i ini šapću na uho: „i negativna reklama je reklama“. Upravo tako, koliko god da činjenicama raskrinkavaš licemjerje, lopovluk, zavist i zlobu ovdašnjih prosjaka uma, tim toliko gore po činjenice. I penju se ka vrhu vlasti, književnosti, ljudskosti?! Da li, jer, ipak, „toranj kada padne i dalje je toranj, dok je smeće i dalje smeće, bez obzira koliko se penje..kako veli jedna njemačka poslovice.“ (Iz knjige eseja radnog naslova „Zamjenska sudbina“ u pripremi, S.H., 2012.)*

⁴ banalizirajući tu pojavnost

sebstva. I tada nastaje problem. Nama. Da shvatimo snagu suštine njenih nadanja.

I na kraju, njeni različiti oblici poetskih odraza i unutar haikua su samo drugačiji oblik istovjetnih namjera: Da moli, upozori, voli, ali i traži.

Ljubav, prije svega. Od one prema i od čovjeka, do one nama još uvijek nepojmljive. Dok ne ispijemo kalež. Krvi vlastite, možda.

Sabahudin Hadžialić

Sarajevo, 03.2.2012.

Bosna i Hercegovina